

Če je dovoljeno biti gej, zakaj ne bi bilo dovoljeno biti rugelj

Lucija Stepančič

V teh jesenskih dneh, ko vsaka užaljenost pride nadvse prav, se nas je Rugelj končno usmilil in jo mnogim pri skrbel v neomejenih količinah. Zato se sama čudim, kako neskončno sem se zabavala ob prebiranju intervjuja z njim, čeprav bi kot prava Slovenka veliko raje držala surlo. Je pa že tako, da so bombastične izjave kot njegove prav zaradi napihnenosti popolnoma nenevarne. Vsi, ki imajo biti ob tem kakor koli prizadeti, naj se raje bojijo resne, pretehtane, dostojanstvene in prodorne kritike, kakršna daje misliti. Afera Rugelj pač ne premore pravega dometa in se lahko sprevrže kvečjemu v kokodajsasto opereto. Da sem se končno zmigala k pisanju, ne gre zahvala intervjuju, ki je, milo rečeno, precej trapast, ampak reakcijam, ki jih je sprožil. Te so veliko zanimivejše od izjav, ki navsezadnje niti nikogar ne zavezujejo. Mimogrede: je kdo sploh opazil, da sta bili v isti številki Sodobnosti objavljeni tudi dve najbolj pijanski slovenski prozi?

Naj kar takoj povem, da bi se na Rugljevi živalski lestvici tudi sama uvrstila precej nizko. Že zato ker kadim, včasih tudi kaj popijem (premalo za kaljenje nočnega miru, pa vseeno preveč za Ruglja), sem torej evidentno odvisna, nevrotična pa tako ali tako. Lenobo častim kot nedosegljiv ideal in imam samo enega otroka. Slovenska

vojska mi bo lahko speljala samo enega sina, tako da mati domovina v nobenem pogledu nima kaj dosti od mene. Iz prebranega bi lahko tudi razumela, da sem preveč butasta, da bi se psihiatrija sploh ukvarjala z mano. Nekaj malega bi morda odtehtal kljub vsemu dokončan študij, v glavnem pa lahko kar pozabim, da bi me slavni R. razglasil za nadčloveka. Pa kaj? Me bo zaradi tega dal v kletko? Naj se začnem ukvarjati s telovadbo, da mu bom končno ugajala? In zakaj naj bi mu? Kaj mi pa more, kaj pa more sploh komur koli? Je morda Goebbels, me bo poslal v koncentracijsko taborišče? Mene in meni podobne? Ah, dajte no. Največ, kar lahko doseže, je odpustek pri Rodetu, morda se bosta vrla moža kdaj potrepljala in si malo potožila o slabih časih. Eden in drugi pa bosta še naprej prepričevala prepričane, saj za to tudi gre. Tako kot prepričane prepričuje tudi nasprotni tabor. Pa se imamo še naprej lepo v deželi mutastih, kjer so vsi pogovori le dialogi gluhih, vzporedno monologiziranje. Ob vsem gobcanju v medijih ostajajo ljudje čudno nedotaknjeni, in kakršne koli izjave imajo vse manjšo moč sploh kogar koli ali kar koli spremeniti. Kdor je narodnjak, bo to tudi ostal, enako velja za talibane, pedofile, japije in volkodlake. Poznate koga, ki bi zaradi članka radikalno spremenil pogled na svet? Besede so vsak dan manj vredne, in to ne samo v reklami za mobilne.

Zato nikakor ne razumem homoseksualcev (ki jih kar nekaj poznam in so kot ljudje samo za pohvalit), kaj se vendar grejo. Če se sama ne sekiram, ker nimam šans pri Ruglju, zakaj

bi se oni? So mar čakali njegovega žegna? Če je lahko Milošević ignoriral vse "najostrejše obsodbe", zakaj jih ne bi mogli oni? Jim mogoče grozi sodišče za vojne zločine? Saj ne da bi zdaj poniglavo ironizirala in vlekla primere vse do Husseina in bin Ladna. Prav nihče ne bo, če je dovolj srčen, pričakoval same hvale od vsepovsod. Kdor stoji za tem, kar dela, pač ne išče prikimavanja, prej narobe. Kdor ima pristna nagnjenja, ne bo zahteval še pozicije iznad vsake kritike. Morda pa Ruglju zamerijo le to, da je nekako pozabil, da tudi ženske riti (po vsej verjetnosti) smrdijo in ne le moške. Če se dobro razmisli, je ženskam sicer priznal v določene namene uporabno lepoto, o našem umskem nivoju pa nima tako visokega mnenja. Ko bi bilo le pri Ruglju tako! Je pa v resnici še slabše, saj so geji vsaj v določenih krogih v časteh, zaguljene slovenske

babnice pa prav v nobenih. Saj ne, da jim ne privoščim lastne knjižne zbirke, ampak "frigidne Slovenke" nimajo nobene. V najboljšem primeru takim preostaja nizko kotirano samozaložništvo, ki o kvaliteti zbirke Lambda lahko samo sanja. Tako da so prav one resnične marginalke in v nasprotju z geji in lezbijkami ustvarjalno zafustrirane do skrajnosti. To pa je seveda dosti hujše kot psihiatrov bla bla.

Pa pustimo zdaj Ruglja, v nasprotju z večino nas se je nagledal resničnega trpljenja in po desetletjih take kariere se človek tudi ne bo obnašal kot umirajoči labod. Trpljenje v družinah njegovih pacientov je v nasprotju z abstraktnim čvekanjem o pravicah vsaj nekaj pristnega, morda je edina pristna stvar, ki je še preostala. Toliko slabše.

Fejst človek, pove pač, kar misli, nič ne olepšuje. Takih se manjka. Če ga srečam, ga povabim na pijačo, častna.

"Partizan, psihiater ..."

Meta Kušar

Ni kaj, obdobje je unikatno, tudi dežela in MI v njej. Slovenija v 21. stoletju, na pragu ponovnega evropeiziranja (žal ti dve dejstvi v javnosti ne živita kot psihična realnost), se obnaša tako, da ljudje, ki verjamejo, da je na tem svetu še kaj pomembno, to svojo držo čutijo kot prevelik luksuz. Samo tisti, ki bi brez tega razkošja takoj umrli, ga z zadnjimi prihranki duše in svojega rodu še vzdržujejo. Drugi uveljavljajo tranzicijski model goljufivega, lažnivega, bojujočega se, sovražnega in nasilnega udobja. In

tretji? Apatična človeška materija konzumira na toplem, čeprav smrdi.

Industrija zabave, v katero so zapleteni mediji, veliko znanosti, ekonomija, precej izobraževanja in vse tisto, kar to drži skupaj, ni *zainteresirana* ne za pomoč posamezniku ne za njegovo individuacijo. Čeprav je izkoriščanje že preseгло meje znosnega, nam v javnosti o tem ne pustijo razpravljati. Zato včasih kdo zakriči. Vpitje se ujame v polemične besede, ki pa posredujejo predvsem tisto, kar ni šlo v trezno razmišljujoče možgane. Ker sem pesnica, nisem prvovrsten zagovornik racionalnega razčlenjevanja in spoznavanja, priznam pa, da nas dostavi blizu